

החברותא

בס"ד ערב יום-כפור ח' תשרי תשס"ט

החברותא בשאנן פנימי לחברים גליון מס 340

פנינים יקרים

לא אוכל עוד לצאת ולבא (דברים לא, ב) פעמים נדמה לאדם שכבר שב ונמחלו חטאיו ואחר זמן חוזר ומתעורר להתמרמר על חטאיו - כי כל עניני האדם על יחס אחד והאדם אינו עומד במקום אחד בעוה"ז וכשמגיע אל מעלה ומדרגה יותר גדולה או כפי מדרגה זו לא התחיל עדיין וחטאתו נגדו תמיד. ורק במתים חפשי ונקרא נח נפשיה ועל זה נתאונן משה רבינו ע"ה קודם פטירתו לא אוכל עוד לצאת ולבא...

כי שם ה' אקרא וגו' (דברים לב, ג) כי 'שמו' גימטריה 'רצון' דהיינו שכוחותיו של הקב"ה היינו מדת רצונו וכן התורה רצונותיו יתברך כלשון רז"ל שאמר ונעשה רצונו, ומאחר שהשי"ת רוצה להיות סומך גופלים ודאי יהיה סומכם אע"פ שהגופל אין בו כח ודעת לבקש על עצמו. אבל כשאנו אומרים שכך הוא רצונו ע"י דבור זה מתעורר מדת הרצון העצמי לפעול וכיון שא"א לפעול לאתערותא וילתתא, על זה נאמר ואבטח ואין עוד ותושיע לי...

ויבא משה וידבר וגו' הוא והושע בן נון (דברים לב, מד) פרש"י למה קוראהו כאן הושע לומר שלא זחה דעתו עליו שאע"פ שנתנה לו גדולה השפיל עצמו כאשר מתחילתו. התורה מדגישה הרמת ראשו (נשיאותו) של יהושע בחיי משה, ויהושע לא זחה דעתו עליו כי השפיל עצמו כאשר מתחלתו שהוא נקרא הושע ללמדנו שביחד עם הגדולה וההתנשאות המתחייבת אצל נשיא נשאר באותה דרגה של התבטלות מוחלטת כמקודם. (שיחות אדמו"ר מ"מ זצ"ל)

ולכל היד החוקה וגו' לעיני כל ישראל (דברים לה, יב) פרש"י שנשאו לבו לשבור הלוחות לעיניהם, וצ"ב איזה מעלה ישנה בשבירת הלוחות, מדויק הלשון שנשאו לבו לשבור הלוחות בסיו המורה על נדיבות לענין טוב היינו שרגש אהבת ישראל העצומה בלב משה הוא שהביא לשבירת הלוחות ללמדנו שמסירות הנפש של משה עבור ישראל עלתה אפילו על היפך כבוד התורה לעיני כל ישראל. (שיחות אדמו"ר מ"מ זצ"ל)

יום הכיפורים הוא מעין עוה"ב שאין בו אכילה ושתיה והוא באמת יום שמחה מאד לבני ישראל, אך שאין יכולין להתדבק בשמחה זאת כראוי בעודנו בעוה"ז וצריכין להתדבק בהארת היוכ"פ לפנינו ולאחריו בתוספת מחול אל הקודש. ובשמחת התשיעי יכולין להתדבק בהארת יוה"כ אח"כ. (שפת אמת)

איתא במדרש ו-ישעי הוא ביוהכ"פ דעיקר הישועה צריכים הבינונים, ככתוב צדקתך הוא צדיקים גמורים משפטך תהום רבה הרשעים, אדם ובהמה הם הבינונים זה וזה שופמן, להם תושיע ה' ביוהכ"פ. (שפת אמת)

איתא במשנה עבירות שבין אדם לחברו אין יוהכ"פ מכפר עד שירצה את חברו וכו' דהנה ביוהכ"פ נעשין בני ישראל אחדות אחד כדאיתא ולו אחד בהם זה יוהכ"פ. וכמו שיום זה מאחד כל הימים כך מתאחדין היו כל הנפשות, כי באמת הנפשות קרובין רק ע"י החטאים בא הריחוק והפירוש כמ"ש עוונותיכם היו מבדילין ביניכם לבין אלקיכם...

לדעת החברותא למהלך כל החברים וכל בני ישראל

גמל שנה וזכויותיה

שנה טובה וחבורה זאת גמלה טובה

340
ה' / 1

קצור דברים אשכחתי ז"ע"א ביום ט"ב של סוכות תשל"ג ה'בא ל'נפולס ע"י א.א.

שאמרו פני משה כפני חמה ופני יהושע כפני לבנה. יהושע הוא מקבל שקיבל ממשה, אבל משה לא קיבל מרב רק הוא נתעלה מעצמו באמצעות היסורים והוא קיבל ישר מן הרבש"ע. וזה הטעם שמשה לא יכל להכניס את ישראל אל ארץ ישראל.

את דרך העבודה של הלבנה רואים במוחש כל הזמן, פעמים שהיא מגולה ויש שעבים מכסים אותה. פעמים שהיא נראית ופעמים שהיא קטנה ואינה נראית, עד שנעלמת ומיד מתחילה לגדול. וזוהי עבודת האדם כל ימי חייו, ליפול ומיד לקום. וכשהוא קם לחזור ליסוד שלו, לדעת שבאמת הוא נופל כל הזמן, ומה שהוא קם זה רק הרחמים. כי כאשר הוא עומד בנסיון הוא משיג בעצמו שאין לו כח לעמוד בנסיון מתוך שרואה כמה שזה קשה, אלא שהרחמים הם מחזיקים בידו כל הזמן שלא יפול. וזהו כל האדם.

נמצא שכל עבודת האדם היא בבחינת חמה ולבנה, וכאשר יהיו כולם בבחינת לבנה, וכל הדור יגיע לביטול גמור שממש לא יהיו כלום, וממילא יהיו מוכשרים לקבל הכל, יהיה אור הלבנה כאור החמה.

בפרשת בראשית נאמר: "ויעש אלקים את שני המאורות הגדולים, את המאור הגדול לממשלת היום ואת המאור הקטן לממשלת הלילה". ופירש רש"י: "שנים נבראו ונתמעטה הלבנה על שקטרגה ואמרה אי אפשר לשני מלכים שישתמשו בכתר אחד". ויש להבין מפני מה מיעט הקב"ה את הלבנה ולא הגדיל את החמה, הרי גם אם היה מגדיל את החמה שוב לא היו שני מלכים בכתר אחד.

וטעם הדבר, שאם היה הרבש"ע מגדיל את החמה אזי כל העבודה של בני האדם היתה גדלות, לעלות במדריגות גבוהה, ומציאות השי"ת לא היתה ניכרת בעולם, מכיון שאת מציאות השי"ת אי אפשר להשיג אלא ע"י שממעטין את עצמן. לכן הרבש"ע מיעט את הלבנה, כדי שנלמד מזה למעט את עצמנו כל החיים. וכך היא העבודה של חאדם, שהוא צריך למעט את עצמו מיעוט אחר מיעוט בבחינת לבנה. ולכן ישראל מונין ללבנה, כי הם בחינת לבנה, ואומות העולם מונין לחמה שזוהי בחינתם.

ולכן לחמה יש אור עצמי, בעוד שהלבנה אין לה אור עצמי רק מה שמקבלת מן החמה. וזה

שיחת א"ר ר' אשר ז"ע"א פרשת תצלה - פורים ה'בא ל'נפולס ע"י א.א.

צריך ללכת למקוה, יצאתי מהבית והתחלתי ללכת עד שהתעייפתי ולא יכלתי להמשיך. רציתי לחזור ולא יכלתי. פתאום אני רואה איש למולי, הבטתי לראות מי הוא, וכשהתקרב אני רואה אברך מוכר. שאלתי אותו "מה אתה עושה פה", והוא עונה "אינני יודע", "מה פרוש אינך יודע" אמרתי לו "אתה באת לקחת אותי". כששמע שעדיין לא הייתי במקוה אמר לי שאם

מבקשים תמיד שיבוא משיח ולא יודעים מה זה משיח. זה שלאדם לא טוב והוא מבקש שיבוא משיח ויהיה טוב, וכי לזה יקרא משיח? האם זה משיח?

משיח עינינו היסח הדעת, שמסיחים את הדעת, דהיינו אמונה פשוטה, כמו שאמרו אין בן דוד בא אלא בהיסח הדעת, ומהי אמונה פשוטה? ביום שישי האחרון לפנות ערב הייתי

שיחת קודש ממורנו ורבו זיע"א

המשך מעני קודם

340
ה

ממנו בעצמו, להגיע ל"אחזה אלוקה". אף אחד. כל אחד כאוב מהמכאובים שלו, ולא משנה ממה, הוא כאוב, והוא לא חושב ולא חי את הסיבות שמסובבים אליו, ולא חי עם סיבת כל הסיבות. הוא חי במציאות שלו, במציאות של המכאובים שלו. וכשהוא חי במציאות הזו הוא לא חי עם הרבש"ע. במציאות הזו אין אף אחד, יש רק תוהו ובוהו. ואיפה נמצא המשיח האמיתי, איפה הגאולה האמיתית, בסיבות שהקב"ה שולח לנו, אני לא היה לי מקוה ולא מכונית, והוא שולח לי את האברך. זה נקרא אמונה. אותו אברך אמר לי אני מוכרח להאמין שיש מנהיג לבירה, מי הביא אותי לכאן? בשביל מה באתי? ואת מי מצאתי? היתכן שזה לא סיבת כל הסיבות?! זו היתה סיבה ממסבב כל הסיבות!

אמנם, אחרי שהקב"ה שולח לאדם סיבות, והוא רואה ומכיר את סיבת כל הסיבות, הוא לא נשאר לחיות למעלה מן הטבע בדרגה הזו של סיבות, הוא חוזר למציאות הנראית. כי כך נוצרנו באופן שכזה, כי באם האדם יחיה רק את הסיבות ולא יחיה את המציאות שלו, את המציאות הפחותה שלו, ולא יהיה "וחטאתי נגדי תמיד", הוא יכול להיות כופר בעיקר. מכיון שהוא עלול לחשוב שהוא צדיק גמור, ויגיע לכך שיאמר בחנני ה' ונסני צרפה כליותי. אפילו דוד מלך ישראל חי וקיים אמר "בחנני ה' ונסני צרפה כליותי" צרף כליותי ותמצאני נקי. הרגתי את יצרי, ולבי חלל בקרבי. ולכן הוא היה מוכרח לקבל פגם בשורש שלו, במידת אהבה, בכדי שיראה שהוא לא שליט על עצמו, ויש בורא ומנהיג לכל הברואים שהוא סיבת כל הסיבות ומזה שלא יכל לעמוד בנסיון הזה למד לדעת "כי פשעי אני אדע וחטאתי נגדי תמיד", שאני חוטא ופושע, ולמה, בגלל "וחטאתי נגדי תמיד" שאני תמיד פוגם, אין נשימה שאני לא פוגם. אף שלא כל הזמן הוא פוגם בפועל, מצד

ארצה יקח אותי למקוה, אך מי יודע אם נספיק מכיון שעוד חצי שעה הדלקת הנרות. אמרתי לו תביא אותי למקוה וכבר נסתדר, נגיע הביתה להדלקת הנרות. וכך הוה. הגענו בדיוק בזמן. בדרך הוא אומר לי שהוא לא יודע מה פרוש "אמונה", נענית לו: יהודי חי כ"כ הרבה שנים ועדיין לא יודע מהי אמונה? הבט וראה: מי שלח אותך לכאן, אני יצאתי לדרך והתעייפתי, לא ידעתי איך אני מגיע עכשיו הביתה, אינני יכול ללכת ברגל. מה עשה הרבש"ע, אתה יצאת מהבית, והוא הכניס לך בראש רעיון ללכת, ואתה בעצמך לא ידעת להיכן, הרי אף פעם לא הגעת לכאן בזמן כזה, ביום שישי לפנות ערב. והוא אמר לי נכון, קרה לי דבר מוזר, יצאתי מהבית מבלי לדעת לאן, והגעתי לכאן. אמרתי לו: זה נקרא אמונה, אדם לא יודע כלום מה שהוא עושה. לא משנה מה הוא עושה, הוא לא עושה כלום, זהו היסח הדעת. ומבשרי אחזה אלוקה - מבשרי, ממני בעצמי, מזה שאינני יודע להיכן אני הולך - אחזה אלוקה, אני מאמין שזה הוא, ואני רואה את הסיבה שנסתבבה ממנו.

האברך היה כמשתומם, והודה: אני מוכרח להתחיל להאמין. כל החיים שלי - למעלה משלושים שנה - לא ידעתי מהי אמונה, עוד לא הייתה לי אמונה בחיים שלי. אני מוכרח להאמין שיש משהו. הנה מי שלח אותי לכאן? אינני יודע. ואת מי מצאתי? אותך, שהיית זקוק לי בגלל שהיית צריך רכב, ואתה מספר לי שרצית ללכת למקוה, למרות שלא התחשק לי להגיע הביתה אחרי הדלקת נרות לא היתה לי ברירה והלכנו, ולבסוף עוד הגענו בזמן.

זוהי אמונה, לדעת שהוא - סיבת כל הסיבות - מסובב את הסיבות. וזהו אורו של משיח. וחסרון האמונה הזו הוא הגלות, שהשכינה היא בגלות, במכאובים, מפני שאף אחד לא עולה בדעתו להתעורר מהסיבות שנשלחו אליו לחיות עם השכינה הקדושה, ו"מבשרי" -

היא רק בשעה שהיא נמצאת. הייתי צריך ללכת למקוה, הייתי צריך ללכת הביתה, באותו רגע נתהוותה סיבה. וברגע שאחריו האדם חוזר וחי במציאות. כי באם לא, בהכרח הוא יגיד לבסוף בחנני ונסני. אם הוא לא חוזר למציאות שלו "כי פשעי אני אדע וחטאתי נגדי תמיד" הוא יגיע לכפירה, כי אם יש בו בעצמו מעלה הוא עושה מעצמו אלוה. דוד המלך אמר הרגתי את יצרי ולבי חלל בקרבי, הוא הגיע לומר בחנני ה' ונסני צרפה כליותי. לכן האדם מוכרח לחיות תמיד בהכרה זו: כי פשעי אני אדע וחטאתי נגדי תמיד, שתמיד הוא חוטא ופושע, וכל הזמן במציאות של פגמים. וזה שבכל זאת הוא עושה פעולה והוא חי, זה מסיבת כל הסיבות, הוא אחד ואין שני. זהו ענין משיח. וכשיחיו בצורה כזו יזכה לשמוע את קולו של משיח, את קול השופר, תחת המתים, ובית שלישי. בלי זה לא ילך.

האדם מוכרח לחיות את המציאות הפחותה שלו בכל רגע, ואסור לו לצאת מהמציאות שלו כל ימי חייו בכדי שלא יהיה כופר בעיקר. ועד יום מותו יחכה לו בתשובה להנטותו לתחיה. וכאשר כך יהיה, כאשר האדם יחיה את המציאות שלו בכל רגע ורגע ולא יצא ממנה אף נשימה אחת, וכל נשימה ופעולה שהוא עושה זו הסיבה ולא הוא, אז הוא חי ממש עם הרבש"ע - זה א-לי ואנוהו. כמו שהיה ביציאת מצרים.

ביציאת מצרים ראתה שפחה על הים ואמרו כולם זה א-לי. אין הכוונה שהשפחה ראתה, וכי שפחה ראתה. הפירוש הוא שבני ישראל היו בכזו בחינה של שפלות, שהיו בעיני עצמם כלום ("גארנישט") כמו שהשפחה היא כלום, לכן ראו. כאשר בני ישראל עמדו על הים באותה נשימה הם היו בבחינת שפחה, מכיון שהם יצאו אז ממצרים והיו שקועים במ"ט שערי טומאה, והם לא יכלו לטעות שיש להם איזה חלק ביציאת מצרים. והיות שהם היו אז

עצמי אני חוטא ופוגם כל הזמן, ורק הקב"ה מסבב את הסיבות שאני לא אפגום, אבל לולי הסיבות הללו - וחטאתי נגדי תמיד, וממילא "מבשרי", מן הפחיתות שלי, שכל הזמן עומד לפגום, "אחזה אלוהה" - ע"י זה שאני רואה שאתה קיים ומסובב הסיבות שלא אפגום.

והאדם שמונח במחשבות אלו (שהוא אינו עושה כלום והכל הרבש"ע) כל ימיו, כל נשימה ונשימה, זה נקרא 'היסח הדעת'. כי הסיבות של האמונה מגיעות אליו בהיסח הדעת, כמו אותו אברך שאמר אני מוכרח להאמין שיש אלוהים בעולם. וזה נקרא משיח. שהאדם לא שוכח לרגע את עצמו, מהי המציאות שלו, וכל נשימה הוא חי בסיבות, שכל מה שהוא עושה הכל הרבש"ע מסובב סיבות שיעשה כך. כי בגלל הרשעות שלו - ובכל אדם יש רשעות מרשעות הגויים - הוא מכיר ויודע שהוא לא יכול לעשות כלום, והכל הוא מסיבת כל הסיבות. ומתוך שמכיר את הרשעות שלו הוא חי ב"חטאתי נגדי תמיד", "כי פשעי אני אדע" איזה חוטא ופושע אני. מתוך זה הוא חי ברשעות שלו, ואז הוא יכול לחיות בבחינת היסח הדעת של הגאולה ושל המשיח. כי כאשר הוא מרגיש ("דערהערט") את עוצם רשעותו, והוא חי בהרגשה זו כל נשימה ונשימה, וכאשר יש לו ישועה הוא עומד ורואה שכל רגע יש סיבה אחרת - הוא מוכרח להאמין שיש בורא. אבל ללא הסיבות הוא לא יוכל לדעת את האמונה מעצמו, כי מציאות הרשעות שלו גורמת שהוא לא יכול לעשות מאומה. ואם כן כל מה שהוא ומה שיש בו זה הכל מכח הסיבה.

אמנם הסיבה הזו היא רק לנשימה אחת, כי באם הסיבה תהיה יותר מרגע אחד היא תתהפך למציאות, ואם זו מציאות הוא לא חי בסיבות ולא בפחיתות שלו, ואז זה כפירה בעיקר. ולכן הסיבה היא רק לנשימה אחת, התעוץ עיניך בו - איננו. כי הסיבה של הרבש"ע

שיחת קודש ממורנו ורבנו זיע"א

המשך מעמ' קודם

340
ה'ת

היא גופא הסיבה. כי איך הוא חי בכזו מציאות, ואיך הוא מתקיים, בעל כרחך שגם שם ידך תנחני. ואז מבשרי אחזה אלוקה, מן הטומאה הזו אני רואה שיש סיבה. זו תהיה הגאולה, שיגיעו לתכלית השפלות, והמציאות שלו היא גופא הסיבה. כמו שנאמר טוב לי כי עוניתי למען אלמד חוקיך. אבל עד אז מי חי ככה? המכאובים של עכשיו כל כך חזקים שאף אחד לא חי בכזו מציאות שהמציאות עצמה היא סיבת כל הסיבות ועילת כל העילות. זו תהיה הגאולה העתידה. כי הגאולה היא כאשר האדם חי את המציאות שלו שהוא תוהו ובוהו, וממילא אז הוא לא תוהו ובוהו, כי הוא חי עם אמונה פשוטה, עם התוהו ובוהו של ששת ימי בראשית שהוא אמונה פשוטה.

אי אפשר לחיות במציאות הבורא אלא אם כן האדם מעצמו הוא סיבה של הקב"ה. כאשר הוא נשאר לגמרי ערום, תוהו ובוהו, אז הוא חי בכל נשימה עם הסיבה. אך כל עוד יש בו משהו הוא לא חי עם הרבש"ע. לכן הוא מוכרח לחיות כל הזמן עם המציאות שלו, וממילא כל נשימה זה הרבש"ע, כי אני בעצמי אין לי חיות, אני לא יכול להתקיים, ואם כן מה שיש לי חיות זה הוא. ואז הוא לא מראה זה א-לי, רק האדם בעצמו הוא בחינת מציאות הבורא, המציאות שלו שהוא כולו תוהו ובוהו זה גופא מציאות הבורא. כי מכיון שהוא אין לו כח הנשימה, מה שהוא נושם זה מהרבש"ע, ועל כן כל הנשמה תהלל י-ה. אך כל עוד שלא יחיה בהרגשה כזו כך לא יוכל להגיע לכך שהמציאות היא הסיבה.

וכשנחיה כך, הנה עכשיו (פורים) הוא הזמן שהיו לישראל ניסים, וכמו שאז הוא גאל אותנו כך הוא יגאל אותנו עכשיו, ולא יבושו ולא יכלמו לנצח כל החוסים בדך.

בתוך מ"ט שערי טומאה וראו שבכל זאת הם גאולים, מזה הבינו מי הוא הגואל. וזה גרם שראתה שפחה על הים, כי באותה נשימה הם חיו עם הבחינה של הגאולה. זו היא הגאולה. כך היה ביציאת מצרים וכך יהיה כאשר אנו ניגאל, נעמוד בכזו סכנה - מי שיוכח לחיות את זה - ואיך אנו עומדים? זוהי הגאולה. שכאשר האדם נשאר במציאות שלו שהוא לא יכול להגאל, אם כן מזה שהוא גאול הוא חי ממש עם הגואל. ולכן ראתה שפחה על הים, מפני שהיו בכזו בחינה שאין להם שום אחיזה, נמצא שהכל זה רק הוא, וזוהי האחיזה של הקדושה שכולם ראו ואמרו זה א-לי ואנוהו.

רק שבגאולת מצרים היה בבחינת ראייה, שראו והראו באצבע - זה א-לי, ובגאולה הזו לא יהיה כלום. יהיה דומיה, תוהו ובוהו. מרוב החסרונות יגיע העולם להכרה שהוא כולו תוהו ובוהו, וכשיגיע לכזה תוהו ובוהו שכבר לא תהיה לו כל אחיזה או יגיעו לתוהו ובוהו של ששת ימי בראשית, יתחילו לחיות עם "בראשית ברא אלקים את השמים ואת הארץ והארץ היתה תוהו ובוהו", ויחיו עם התוהו ובוהו של ששת ימי בראשית. ואז לא יגידו זה א-לי, לא יראו זה קלי, רק כל אחד מבשרי אחזה אלוקה. לא יהיה אז בחינה של "זה א-לי", בהגאולה העתידה נאמר "הוא ישמיענו ברחמיו שנית לעיני כל חיי", וילעיני כל חיי אין זה יזה קלי. כל אחד בתוך עצמו יחיה זה קלי ואנוהו, לא שהוא יגיד יזה קלי, הוא יחיה בסיבה. וכך אנו צריכים לחיות עכשיו.

רק שעכשיו, כל עוד האדם לא הגיע לתכלית השפלות, הוא לא יכול לחיות בסיבות, והוא מוכרח לחיות את המציאות שלו. באם לא הוא יבוא לגדלות, מחמת שמאבד את המציאות שלו ויהיה כפירה בעיקר. לכן הוא מוכרח לחיות תמיד במציאות שלו. אכן המציאות הזו

תשובה מאהבה: המדרגה העליונה בתשובה שמגיע לבושה עמוקה כ"כ ע"י שמכיר גודל הפגם שגרם ומרוב הבושה עוקר מעצמו לגמרי היצר לעבירה זו. בעשי"ת מסוגל הזמן להגיע למדרגה זו שקשה להגיע אליה כל השנה.

התקשו האחרונים מדוע אין שום קבלה לעתיד בכל הודוי הארוך של יוהכ"פ למרות שהוא חלק הטוב בתשובה. אמנם רמז לקבלה לעתיד נמצא בנוסח אלקי עד שלא נוצרתי וכו' יה"ר שלא אחטא עוד. דבאמת השב בתשובה וכולו מלא בושה ושפלות אינו מרהיב עוז בנפשו להבטיח שלא יחטא שוב דמרגיש בזה גאווה מנין לו הבטחון שלא יחטא. לכן אף שבלבו להשתדל בכל כוחו שלא להכשל שוב, מפיו מוציא רק תפלה ובקשה שמכיר לו השי"ת שלא יחטא עוד.

הודעות נחוצות לימים הבעל"ט

בעיו"כ מתפללים בצוותא תפילת מנחה : בציון שמואל הנביא בשעה 2.00 אחה"צ

במוצאי יום-כפור יא"צ ר' אשר זצ"ל זי"ע : יתקיים כנוסח חברים וסעודת מצוה בשעה 8.30 באולמי גומניק

סדר היום ביום שישי, יום השנה של מו"ר ר' אשר זצ"ל זי"ע

בשעה 6.00 בבוקר אמירת תהילים בבית מו"ר זי"ע א' ברח' יוסף הנשיא, 7.30 תפילת שחרית,

10.00 אמירת תהלים בציון, יהי רצון בשעה 10.45

בחוה"מ סוכות אי"ה תתקיים שמחת בית השואבה ביער קנדי בלילה

ביום חמישי, ב' דחומה"ס תתקיים אי"ה נסיעה למירון : הציאה בשעה 12.00 בצהריים, מרח' החשמונאים

בליל הושע"ר אומרים תהילים בהר ציון על ציון דוד המלך ע"ה

הקפות שניות יתקמו אי"ה ביער קנדי במוצאי שמחת תורה

שהשמחה במעונם

הר"ר מנחם מלר ומשפ' להולדת הנכדה
הר"ר יעקב עמית ומשפ' להולדת הנכדה
הר"ר יהושע מלר ומשפ' להולדת הבת
הר"ר שרגא שניצר ומשפ' להולדת הנכד
הר"ר ישעיה קרויס ומשפ' להולדת הנכד
הר"ר שאול שניצר ומשפ' להולדת הבן
הר"ר נחמן קמינסקי ומשפ' להולדת הבן
הר"ר מרדכי כהן ומשפ' להולדת הנכדה
הר"ר ישי כהן ומשפ' להולדת הבת
משפ' וינקלר להכנס הבן לעול המצוות

ידי"ע

מערכת החברות
רח' עדיני 3

02 - 5829688 ☎

02 - 5325477 פקס:

ת.ד. 5080

ירושלים 91050

כוס תצחומים

למשפחות שניצר - קירשנבוים הי"ו

על פטירת אמם מרת חנה פרידה בת ר' קלמן שאול ז"ל

ת. נ. צ. ב. ה.

לעילוי נשמת מוה"ר ר' אשר ב"ר אריה מרדכי זצ"ל זי"ע